

1915 JUL.-30.

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN . . . . . 2-50 Alleri
 PE JUMĂTATE AN . . . . . 1-30 „
 PENTRU STRĂINĂTATE PE AN . . . . . 3-„ cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
 LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
 TOATE SCRIERILE LA V. BERBECA R, KÖRÖS-BÖKÉNY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN. 14, 6.)

Iisus la corbană.

(Marcu 12, 41—44.)

La întâia privire să pare a nu se potrivi acest chip drăgălaș al păcei în dispoziția și strimtorarea noastră războinică, dară la o precugetare mai de aproape să găsește curând, că nici odată nu s'a potrivit mai bine ca acuma. Vremurile de pace a anilor trecuți au fost pentru mulți totuși anii „prisosului“. Deci aceasta vreme dintr'odată avu capăt, dară corbana (lada lui Dumnezeu) stă încă tot așa ca naștea războiului. Comunitatea are încă tot acelea trebuinți, și toate lucrările noastre misionare în reuniune, precum și misiunea păgână și de ovrei încă sunt aici și nu pot înceta. Cum o va păți deci lada lui Dumnezeu?

I.

Așadară există una sau mai bine zis, tot felul de corbane. În fapt sunt toate, câte sunt, proprietatea Dumnezeului nostru. Dară de când au căzut oamenii dela Dumnezeu, și au ajuns sub stăpânire și domnia vrăjmașului, iau ei, pe este alui Dumnezeu, în pretenție pentru sine și o privesc ca proprietatea lor. Ce fiecare poate în orice mod ajunge, aceea o răpește fa sine și zice: „Aceasta-i al meu, și eu făc cu el, ce eu vreau.“

La fiii lui Dumnezeu ar trebui să fie asta propriuzis altcum. Dacă tata zice în pilda despre fiul pierdut: „Fiul meu, toate, câte sunt ale mele, sunt ale tale“, atunci cu aceea-i în adevăr esprima, cum lucrează Dumnezeu față de fiii săi. El le spune: „Toate, câte sunt ale Mele, sunt și ale voastre. Eu nu am nimic pentru mine, ci împart toate cu voi.“ Deci ar trebui să fie și întors așa. Fiii lui Dumnezeu ar trebui să zică: „Părinte, ce este al meu, fie al Tău!“ Noi nu vrem și nu ne trebuie nimic pe lumea asta decât trebuințele vieții, toate celelalte stau în serviciul Tău. Dară este în fapt așa? De sigur vor fi ici-colea așa excepțiuni, dară pentru numărul cel mare a credincioșilor tot există lada lui Dumnezeu, în care cei credințioși pun darurile lor pentru Dumnezeu. Și dupăcum în temple s'a stat treisprezece așa este și astăzi pentru d'eritele ramuri ale împărăției lui Dumnezeu câte o corbană deosebită. Întrebarea cea foarte importantă este deci pentru tine: „Ai tu pentru tine însuși în casa ta o corbană?“ Căci adevărat nu are pentru sine o corbană, va avea numai puțin de prisos pentru lada lui Dumnezeu afară de casă. Dumnezeu să alege totdeauna cu nimica, când noi tot dintr-o pungă găzduim pentru noi și pentru El.

II.

Iisus ia cu sirguintă notițe despre acelea daruri, cari să pun în lada lui Dumnezeu. El se puse în față cu corbana, ca să iese cu toată liniștea la ochi pre oameni și darurile lor. Aceea nu era numai vreme înzădar petrecută, ci lui îi era o cauză importantă. Oare nu-i și astăzi încă așa? Desigur, Iisus știe foarte bine, cât avem noi de prisos pentru El și cauza lui. El știe foarte bine, cât folosești tu pentru economia ta, cât plătești pentru locuință, cât pentru îmbrăcăminte și pentru încălzăminte, cât pentru placere și petrecere și cât să împarte în sfârșit pe sama lui.

Și dacă iei tu acuma acest fapt cu seriozitate și te pregăndești, cât folosești tu pe sama ta și cât ai de prisos pentru Domnul, poți tu apoi cu bucurie și fericit privi sus la El și a zice: „Doamne, Tu știi toate, știi că eu te iubesc și că lățirea împărăției Tale îmi este mai pe sus de toate”? Sau trebuie să plecăm ochii plini de rușine jos și să strigăm: „Doamne, eu știu, că tu mă iubești foarte, Tu ai dat sângele și viața Ta pentru mine, dară eu, — oh, eu tot numai la mine am gândit! Pentru tine și cauza ta am gândit numai mai pe urmă și am avut numai foarte puțin de prisos!”?

III.

„Și mulți avuți aruncau mult.” Aceasta o văzu Domnul Iisus bine și nu o tăcu. El văzu pre toți domnii cei bogați și doamnele apropiindu se. Acolo erau capetenii și cărturari, farisei și saducheii. Ei veniră, băgară mâna în buzunar și și scoaseră ceva. Erau bucăți mari și grele de aur între ele. Colecțiunea aduse o sumă mare. Aceasta era bine așa. Când sunt aici oameni bogați și dau „mult”, atunci lada lui Dumnezeu nu duce lipsă.

Doară s'a și bucurat Iisus despre aceasta. El în tot cazul și-a însem-

nat aceea și a lăsat să fie scris prin Duchul sfânt. Când se vorbește despre filerul văduvei, atunci să se spună și aceea, că mulți avuți au dat mult. Aceea era foarte important, că filerii văduvelor, ori și cât de mari sunt ei în ochii lui Iisus, nu să ajungă a umplea lada lui Dumnezeu și a îndestula lipsele. Este foarte important, și de lipsă, ca mulți avuți arunce mult. Iisus văzu bine aceasta, dară ceva deosebit nu era. Aceea era adevărat așa de firește și de sine înțeles, că nu era de altcum a se pierde vr'un cuvânt pentru aceea. Oare ce să se și spună despre aceea? Dacă are acuma cineva 100 de coroane, pre cari la nimic alta nu-i folosește, și-i duce la cassa de păstrare, dară el dă din ei 5 ori 10 coroane în lada lui Dumnezeu, oare ce-i de zis despre aceea? Propriuzis totuși numai, că nu s'ar putea numi sgărcit.

„Și veni o văduvă săraca.” Sărăcia ei să putea cunoaște pe îmbrăcăminte ei și a se ceti de pe fața ei. Că ea nu mult putea pune în lada lui Dumnezeu, era de sine înțeles; dară că ea în general are ceva de prisos la aceea, era deja foarte memorabil. Domnul să uită bine acolo. Erau doi fileri, aceia fac un creițar. Filerul era cel mai mic ban, așadară un creițar. Ahea că observă Iisus aceasta, atunci și sare, să grăbește la învățăceii săi, ca să le spună și lor acest fapt. Aceasta trebuie s'o știe lumea. Aceasta văduvă să fie pilda fiecărui credincios.

Oare cum venise văduva aceea acolo, a pune tot ce ea avea în lada lui Dumnezeu, deși nu avea ea cel puțin pe o zi nimic de mâncat? Deci, ea venise în templu, a se închina. Și pecând privește ea așa serviciile dumnezeiești și tot aranjamentul cel măreți, exemplar, atunci 'i se deschide inima. Dumnezeu e mare și glorios și atât de bun, astfel sună în sufletul ei. Ea cunoaște și iubește

pre unul adevărat Dumnezeu alui Israel. Ea deși-i numai o văduvă, dară încă n'a murit de foame, n'a pierit. Domnul a scutit-o, i-a purtat, grija, a ajutat-o cu milă. Încă și din mărirea viitoare înviază ceva în inima ei. Acuma devine ea așa înălțată, așa fericită, așa veselă, și când merge spre lada lui Dumnezeu, aici nu poate și nu vrea ca să treacă. Nu, ca vrea să mulțamească, și ea o face cu toate, câte le are. Aceea nu-i mult în asemănare cu bucățile de aur a bogaților, dară Dumnezeu o știe, cât de bucuos ar face ea mai mult, de ar avea mai mult. Ea dă tot, ce are, mai mult în fapt ea nu poate.

V.

Și judecata lui Christos despre dăruitori și darurile lor? Văduva a pus mai mult decât toți cei mai nainte de ea? Nu mai mult în bani, dară mai mult în iubire și mulțumită. Și oare nu era mai mult în aseănare cu averea ei? Văduva a adus o jertfă. Ea a pus toată provisiunea ei de nutremânt. Ea trebuie să suferă acuma sub aceea, că și ea sâmțește foamea; dacă nu cumva o ajută pre ea fericirea ei lăuntrică preste aceasta. Ceilalți au pus „mult“, dară ei nu trebuiau să-și pună pe sine nici cea mai mică abzicere. Nu o sâmțau.

Cum sună judecata lui Iisus asupra darurilor noastre?

C. Dressler.

Respuns nimeritor.

„Domnul meu împărătesc, țarul, nici odată nu va îngădui, ca protestantismul să-și pună piciorul în Rusia,” zise marele ambasador rus în New-York către Dr. Schaufler. La care acesta îndată i-a respuns: „Împărăția lui Christos, e a Domnului meu, care nici odată n'a întreba de țarul rus, unde i-ar fi iertat să-și pune piciorul.”

Epistola lui Pavel către Efeseni.

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 1, 13. „Prin care“ (Christos v. 3.) „și voi ați auzit.“ Pe când a căpătat Christos putere a da viața sa pentru noi, ca iarăși să o iee (Ioan 10, 17. 18.), și a ne rescumpara cu sângele său (Apoc. 5, 19; Marcu 10, 45.), și a fi archierul nostru vecinic (Ebr. 7, 17. 21.) și a intra în cortul cel adevărat (Ebr. 8, 1. 2.) și a se ruga pentru noi (Ebr. 7, 25.), a căpătat și puterea a face pre surzi să auză și pre orbi să vază (Marcu 7, 37; 4, 18.), ca toți aceia, cari nu-l ascultă, să fie surzi și orbi. (Rom. 11, 8. 9; Ioan 9, 39.) Prin *El* s'a și vestit aceasta. (Marcu 16, 16.)

„Și voi ați auzit.“ Cele mai nobile instrumente ale sâmtământului omului sunt auzul și vederea lui. Nespus de multe lucruri prețioase au puțină sau nici o valoare pentru aceia, cari nu văd sau nu aud ori că nici nu văd nici nu aud. — Așa-i în viața naturală, dară mai mult încă în lucruri le spirituale (I. Cor. 2, 14.). A auzi și a vedea sunt deci lucruri nespus de valoroase, — deja în viața trupească, mai mult înse în viața spirituală. Fără de urechi spirituale nu poate cineva auzi cele spirituale și fără de ochi spirituali nu poate el vedea lucruri spirituale. Numai urechi spirituale aud cele spirituale spiritualminte, și numai ochi spirituali văd cele spirituale spiritualminte. Urechile spirituale și ochii spirituali sunt totdeauna la olaltă, și nici nu are omul una fără de cealaltă: De-i lipsește urechia spirituală atunci de sigur fi lipsește și ochiul spiritual; de-i lipsește ochiul spiritual, atunci este pentru că-i lipsește urechia spirituală. — Una lipsește pentru că lipsește cealaltă, și unde nu este una, nu poate fi cealaltă.

Despre nenorocirea cea mare a omului, căruia i lipsește urechia spirituală și ochiul spiritual, și de-

spre norocirea (fericirea) cea mare a omului, care la are amândouă, ne spune nouă Domnul: Mat 13, 9—16; Fapt. 16, 14; Isaia 6, 9. 10; 48, 8; Ezra 9, 8; Ps. 13, 4. 5; Isaia 29, 10—14; 30, 20. 21; 32, 3. 4; 35, 5—10; Mat. 6, 22. 23; Efes. 1, 18. 19; Apoc. 3, 18; Fapt. 26, 8. Dumnezeu n'a creat pe om surd și nici orb, — nu trupesc, și încă mai puțin spiritual. Cauza a toată surzia și orbia spirituală este sângur păcatul neascultărei față de Dumnezeu. Promisiunea șerpelui: „se vor deschide ochii vostri, și veți fi asemenea lui Dumnezeu“ (I. Moisi 3, 5.) să dovedească ca amăgire urtă: alor amândoi ochi fură deschiși (I. Moisi 3, 7.), dară numai așa, după cum și acuma a obicinuit a fi, când oamenii sunt duși „napoia luminei“, și despoiați de tot binele, și apoi a se vedea pre sine cât mai rău amăgit. Nu ca Dumnezeu deveniră ei, dară ca satana. Cu fiecare păcat știut își astupă omul urechile și își lipește ochii, să face greu le auz și în sfârșit surd către cuvântul și Duchul lui Dumnezeu și orb spiritualmente, așa că nu mai poate auzi și nici vedea. (I. Ioan 2, 9—11; Zefania 1, 17; II. Petru 2, 9; Apoc. 3, 17; Isaia 29, 1—12; Ioan 12, 40; Rom. 11, 8—10; II. Cor. 4, 4.) „O urechiă auzitoare și un ochiu văzător, amândouă le face Domnul,“ (Prov. 20, 12.) iar nimene altul, nu în cele naturale, mai puțin în cele spirituale. La Domnul sângur este ajutorul: V. Moisi 29, 3; IV. Moisi 24, 3. 4; Prov. 29, 13; Isaia 29, 18; 42, 7; Mat. 20, 34; II. Regi 6, 17; Ps. 119, 18; Luca 24, 31; Mat. 11, 4. 5; Marc 7, 37; 9, 25. Să ne rugăm noi totdeauna cu serioșitate, să fim la veghiă, să ne ferim de păcat, să ne ferim de rău și să fim învoiți Domnului, ca El să ne facă totdeauna auzitori și văzători, dară nu orbi. (Ioan 9, 39.)

„Cuvântul adevărului“ (Ioan 17, 17; Ps. 33, 4; 119, 160.), — nu numai istoric, esențial și literal, ci și

în privința duratei neschimbabilității și imutabilității lui venică (Ps. 119, 89; Isaia 40, 8; Ps. 119, 96; Mat. 24, 25; Marcu 13 31; I. Petru 1, 23, 25.), și în privința puterii și efectului său vecinic (Ebr. 4, 12; Ioan 6, 63.). Cu „cuvântul adevărului“ nui cum e de multe ori cu cuvintele oamenilor: La o deosebită vreme, în locuri hotărâte și sub împrejurări și relațiuni corespunzătoare pot fi cuvintele lor deavărate și a avea valoare, înse nu când vreme și locul și relațiunile au devenit altele. Înse „cuvântul adevărului“ lui, prin care El a creat, susținut și stăpânit lumca din vecinicie, și prin care El până în vecii vecilor va crea, ordina, hotări, susține și stăpâni, sângur toate, rămâne tot acela în veci. (Ps. 33, 6; Ebr. 1, 3; 11, 3; Iacob 1, 18; I. Ioan 1, 1. 2; Ps. 119, 116; Ier. 1, 12; 23, 29; Ps. 138, 2; 147, 15; Isaia 55, 11; Marc 16, 20; Ios. 21, 45; II. Regi 10, 10; Ps. 105, 8. 42; I. Regi 8, 56; II. Sam. 7, 28; Micha 7, 11; II. Petru 1, 19; Apoc. 19, 13.)

„Evangelia despre fericirea voastră.“ Întregul cuvânt alui Dumnezeu, fiecare parte a lui este „cuvântul adevărului“: „Legea lui Moisi, profeții și psalmii“, — cărțile istorice, cărțile de instrucție și cărțile profetice, — legile, amenințările și promisiunile lui Dumnezeu; — nainte de toate înse „evangelia despre fericirea voastră“. Și aceasta pentru aceea:

1. Pentru că „Evangelia despre fericirea noastră“ este temelul și scopul întregii descoperiri dată nouă de Dumnezeu, a tuturor cuvintelor lui Dumnezeu scrise nouă, fără de Christos și mântuirea lui, fără de „evangelia despre fericirea noastră“, nu ar fi creat Dumnezeu omenimea, și dacă totuși, tot nu ar fi dat descoperire omenimei. Fără de mântuirea în Christos, „evangelia despre fericirea noastră“ ar fi devenit omenimea numai o pradă a satanei și a morței și numai satana ar fi luat triumful. Sfințenia și dreptatea lui

Dumnezeu, ființa lui ca iubire, mila și îndurarea lui cea mare nu s'ar fi descoperit omenimei și nici unul din scopurile, pentru cari a creat Dumnezeu omenimea, și nici una din țintele cele înalte, pre cari și le-a pus El înainte cu crearea lor, nu s'ar fi putut ajunge.

2. Pentru că Dumnezeu fără de hotărîrea sa în Christos, fără de „evangelie despre fericirea noastră“ pusă în așteptare, — și dacă a creat omenimea, tot nu i-ar fi dat legea cu amenințările ei, — pentru că aceea apoi nu spre fericire, ci numai spre cea mai mare condamnare le-ar putea ajunge. Dumnezeu nu s'ar fi putut, fără de mântuirea în Căristos, numai în mânia descoperi omenimei și nu le-ar fi putut vorbi nici un „cuvânt“ milostiv a „adevărului.“

Pentru aceea și este ascultarea „evangeliei despre fericirea noastră“, către care auzirea tuturor cuvintelor lui Dumnezeu, a legii, a amenințărilor și a promisiunilor are să ne ducă, — ca noi la auzirea legii, a profețiilor și a Psalmilor, și în acelea trebuie să auzim (Luca 24, 44. 46. 47.). Toată auzirea „cuvântului adevărului“ e înzădar, și nu convenită, și nu ascultare a aceluia, dacă nu auzim noi în acela „Evangelia despre fericirea noastră“.

„Evangelia despre fericirea noastră“ este Iisus Christos, unul-născut Fiul al lui Dumnezeu: Că Dumnezeu „l-a dat pre El pentru noi toți“, după hotărîrea charului său, după sfatul voiei sale (Efes. 1, 11; Rom. 8, 25; Ebr. 6, 17.); și „ne-a ales pre noi în El dela început la mântuire, în sfințirea Duchului, și în credința adevărului“ (II. Tess. 2, 13; Efes. 1, 4; Rom. 8, 29. 30.), ca cu El să ne dăruiască toate (Rom. 8, 32.) și ca noi „să avem în El viața de veci“ (Ioan 3, 16.) și să fim fiii și moștenitorii lui. (Gal. 3, 26; Rom. 8, 17.)

„Prin care și voi crezând v'ați sigilat cu Spiritul sfânt cel făgăduit.“ Precum este Dumnezeu înce-

putul la toate, așa este El la toate și ținta, capătul. Și dupăcum El dela început a făcut toate „după orânduirea sa, după sfatul voiei sale“, așa a și pus El pe toate, câte le-a făcut spre lauda sa, sigilul său, în-deosebi pe toți aceia, pre cari i-a făcut de fiii săi. Lucrul său cel mai nobil, mai prețios și mai glorios spre mărirea lui, și spre „lauda mării lui“, sunt fiii lui din început spre fericire aleși, scump rescumpărați și gloriificați (Rom. 8, 30.) pre cari i-a sigilat El prețios „cu Spiritul sfânt a promisiunei.“ Acest sigil prețios îl poartă toți fiii lui Dumnezeu, și cu acela devin ei tot mai prețioși. Toți cei ce „au primit duchul înfieri“ (Rom. 8, 15; II. Cor. 1, 22; 5, 5.), și acăror Spirit, tot acela Spirit mărturisește că ei sunt fiii lui Dumnezeu (Rom. 8, 15.) în acăror inima locuiește Duchul lui Dumnezeu și a lui Christos (I. Cor. 3, 16.), și pre care îi poartă Duchul lui Dumnezeu (Rom. 8, 14.), si pre cari i-a sigilat Dumnezeu cu Duchul promisiunei, aceia sunt fiii lui Dumnezeu, dară numai aceștia: „Iar cel ce nu are Spiritul lui Christos acela nu-i al lui.“ (Rom. 8, 9.)

„Prin care.“ Acesta-i tot același Unul, „Chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, întâiu-născutul a toată făptura.“ (Col. 1, 15.) „Pentru care sunt toate“ (Ebr. 2, 10.), și „fără de care nimic s'a făcut ce s'a făcut“ (Ioan 1, 13.), „cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute“ (Col. 1, 16.), „pre care l-a trimes Părintele a fi Mântuitorul lumei“ (I. Ioan 4, 14.), „care a murit pentru păcatele noastre după scripturi“ (I. Cor. 15, 3.), „și a înviat pentru îndreptarea noastră.“ (Rom. 4, 25.) „Pre care l-a înălțat Dumnezeu ca Cap și Mântuitor, a da... pocăință și iertarea păcatelor“ (Fapt. 5, 31.), „și a primit făgăduința Spiritului sfânt dela Părintele.“ (Fapt. 2, 33.)

„Și voi crezând“ in Christos Iisus. — Fii ai Dumnezeu, născuți dela

Dumnezeu, care sunt moștenitorii lui, pre cari „i-a sigilat cu sf. Spirit a făgăduinței“, devenim noi sângur „prin credința în Christos Iisus.“ Toți cari în fapt cred în Christos Iisus, sunt fii ai lui Dumnezeu, dară numai aceștia: „Căți l-au primit acelora le-a dat putere a deveni fii ai lui Dumnezeu, cei ce cred în numele lui, cari... sunt născuți dela Dumnezeu.“ (Ioan 1, 12. 13.)

Nimenea nu-i iertat să spună, că e născut dela Dumnezeu, e fiu și moștenitor alui Dumnezeu, a primit Duchul înfierii și-i sigilat cu Spiritul sfânt, care nu crede din inimă în Fiul lui Dumnezeu, Iisus Christos. Și nimenea nu-i iertat să spună, că el ar fi primit pre Fiul lui Dumnezeu și crede în El, care nu-i născut dela Dumnezeu, nu a primit Duchul înfierii, nu-i sigilat cu Spiritul cel sfânt a promisiunii, și nu are Duchul lui Dumnezeu în inima sa locuind, și nu-i purtat de El, și sfințit spre serviciul lui Dumnezeu și spre pietate.

Va urma.

O profetie în numi.

Că numii în sf. Scriptură sunt mai mult ca cuvinte deșerte, la aceea nu-i cu îndoială nici un credincios, care cunoaște Scriptura. Însă ar putea numai la puținii fi cunoscut, în ce o minunată conexiune stau numii numiți la I. Moisi 5. cap. și că ele conțin istoria mântuirii în plan.

Adam, *omul firesc* trăiește în nevinovăție, până să învață a-l cunoaște pre Set, *legea*. El nu știe nimic despre poftă, până nu-i spune legea: „Să nu poftesti!“ (Rom. 7, 7.) Păcatul își i-a cauză la lege și trezește în el tot felul de pofte. Iasă la iveală, că legea, care-i dată lui spre viață i fu spre moarte. Și dacă să încearcă el, a ținea legea, totuși face pățania, că aceea nu-i reusește, că în membrele sale este o lege, care să opune legii lui Dumnezeu. Trupul

pofteste contra spiritului, ca să nu facă, că el vrea. El o pătește ca un vulture prins, care ar vrea să zboare sus, spre soare, și din nou să lovește de acoperământul coliviei, până când în urmă să lasă de încercarea subrării și privește naintea sa cu indiferință. Un copil a luminei are plăcere de legea lui Dumnezeu după omul lăuntric, dară lupta contra corpului să arată în sfârșit totuși ca fără de nedejde, așa că așa un fiu a luminei trebuie să erumpă cu Pavel în strigătul dureros: *Enos, Om ticălos sunt eu!* Cine mă va scăpa de acest corp a morții!? El nu știe încă, că reșcumpărătorul său trăiește, dară acest reșcumpărător dumnezeesc știe, cum să sântie bietul prins a satanei. Kenan, *posesorul* mării dumnezeesti, nu vrea nimic din fericirea sa pentru că chipul său, pre om, îl știe în așa mizerie. El să pune părintelui său la dispoziție, a îndeplini răscumpărarea celor prinși, și părintele său să învoiește cu prietenie. El e gata, a da pre Fiul său pentru mântuirea unei omenime pierdută. Și Fiul lui Dumnezeu primește însărcinarea lui nu ca un serv ascultător, care numai ascultă, ca să nu să pară a fi neascultător, ci ca un Mahaleel, *care laudă pre Dumnezeu*, pentru bunătatea și iubirea lui, căruia i este o mâncare, a face voia aceluia, căre-l trimete, și a împlini lucrul său. El saltă, că poate duce la împlinire dorința inimei lui.

Așa să cobori el (Iared) de pe tronul său ceresc în valea plângerei, un (Enoch) uns și (Metusalah) doritor de moarte. Ca un (Lamech) sărac să arată el între fiii oamenilor, ca să le aducă (Noe) răpaus pentru sufetele lor. Pentru aceea i-a dat lui Dumnezeu un (Sem) nume, care este mai pe sus de orice nume, ca în numele lui Iisus să se plece tot genunchiele, acelor din cer și de pe pământ și sub pământ, și toate limbile să mărturisască, că Iisus Christos este Domnul, spre onoarea lui Dumnezeu, Părintele.

acestui copil bolnav, mântuind pre părinții vosri. Oh, faceți-o și bunul Dumnezeu de sigur va sta lângă voi cu ajutorul și binecuvântarea lui, și veți avea bucurie în inima voastră. Să facem cu toți acest lucru prețios!

Ucizătorul de balauri.

„Oare ce fel de istorie ți aceea istoria despre sfântul George cu balaurele. Tată, povestește-mi-o odată!”

Micul Werner ședea pe genunchii tatălui său și privea plin de așteptare sus la el.

„Dapoi că tocmai ți-o ceti mamă-ta și și Elsi.”

„Da, dară eu nu o înțeleg.”

„Deci, cavalerul curajos ieși, că pre monstrul, care scuipa foc și mânca oamenii, ce mergeau a se preumbla în pădure, să-l ucidă. Toți oamenii gândeau, că el va pieri la aceasta. Dară bunul Dumnezeu, pre care la fost rugat pentru ajutor, a stat lângă el și el putea scăpa orașul de acest animal urât. Aceasta îmbucură pre oameni tare, toți strigară să trăiască și mulțămiră cavalerului George, care astfel le mântui viața. Înțelegi tu?”

Werner făcu din cap și după câteva clipe de tăcere zise el: „Tată, și eu ași dori să fiu așa un om sfânt, ca cavalerul George.”

„Bine, fiule, de ce să nu, dară tu nu o vei afla așa ușor, după cum doară ți-o închipuiești acuma.”

„Oh, aceea nu strică,” strigă Werner cu ochii strălucinzi. „Eu vreu să fiu un sfânt și să ucid un balaur. Eu cred de sigur, că voiu putea.”

„Aceea să o și faci tu, fiul meu!”

„Dară când, tată, încă mult va fi până atunci?”

„Tu poți astăzi începe.”

„Dară unde-i balaurele?”

„Eu îți voiu spune îndată, când va ieși din peștera sa.”

Werner fugi iute, ca să se joace cu sora sa și uită îndată de planurile sale eroice. După amiazăzi veni

o nanucă în vizită, care aduse pentru Werner o carte și pentru Elsi o păpusă. Dară Werner era încă prea mic a ceti și s'ar fi jucat mai bucurus cu păpușa, înse Elsi nu voia să-i dee lui darul tocmai căpătat. Atunci începu tinărul cel mic a fi îndărătnic și a plânge.

„Werner, Werner, balaurele iasă afară,” strigă tata, când o auzi. O clipă să uită omul cel mic înspăimântat la tata său, apoi să trase în liniște afară. Seara la rugăciune înse zise el: „Elsi să-și țină numai păpușa ei. Eu am ucis balaurele!”

Acuma o înțelese el, unde șede vrăjmașul și cât de grea poate fi lupta!

Din W. & W.

O biruință missionară.

Oare de ce purta Hans așa sus capul! Dară și era o zi deosebită. El era fratele cel mai mic a fratelui său Thomas, care să duse astăzi la China, colo în țara îndepărtată a povesti oamenilor cu chici (cu părul împletit) ceva despre Mântuitorul. Toți sătenii să făgăduiră ași aminti de Thomas în rugăciunile lor, cu filerii, ba încă, care erau destul de bogăți, cu talerii loro acolo în țara cea neplăcută, unde mâncau oamenii orez (piringi, rișcaș), și nu cunoșteau paturile moi de pene (ca la noi la mulți).

Când la despărțire veni rândul la micul și grosul Hans, zise fratele missionar: „Deci poartă-te regulat, când mama te strigă sări, nu uita a te ruga în toate zilele și nu da toți filerii tăi pe dulceturi.”

„Nu, banii mei îi păstrezi pe sama misiunej,” îl asigură Hans cu mândrie. „Aici sunt cei 5 bani cari mi i-ai dat, de vrei să-i aibi iarăși, îi poți avea!” Fratele să vedea așa frumos în îmbrăcămintea lui neagră și toți oamenii să îmbulzeau spre el. Așadară află Hans clipa potrivită, ca să aducă darul său marinos.

Dară fratele cel mare scutură din cap. „Nu, nu. Ține tesaurile tale pentru astădată, dragul meu,” zise el zimbînd, „dă-le când le va cere Măntuitorul dela tine, acumă nu.” Hans nu o înțelese pe deplin, dară el îmbrășoșă mai odată pe fratele său cu căldură până nu l-ar fi dus trăsura lăptarului, departe spre China. Mama își șterse ochii cu zadia și să înțose cu gândurile ei napoi la cele de față.

„Faceți, ca să ajungeți la școală, Hans și Fritz. Eu dau bucuros pre toți tinării mei la China de vrea Dumnezeu să-i aibe, dară mai nainte trebec să învețe ei ceva.” O sărutare și apoi apucă Fritz cel 2 ani mai bătrîn pre cel mai mic de mână și merseră. Dară pe cale stătu Hans dintrodată naintea unei fereastră a pitarului. Erau niște bomboane atât de ademenitoare pe scîndură. „Vino, vino!” strigă Fritz. „Noi n'avem multă vreme, și mama zise: Fugiți.” „Numai o minută,” cerși Hans. El apăsă narile către fereastră și înțrebă: „Câte bomboane să capătă pentru 5 bani?”

„Ai uitat tu deja de chinezi?” strigă Fritz desperat. De altcum a obicinuit el a diriga pre micul său frate cu cățiva pumni nemiloși, astăzi nu îndrăzni el în amintirea despărțirii tocmai trecută. Oare nu s'a rugat fratele cel mare: „Doamne, crește Tu pre tinării, ține-i, când sunt ispitiți. Învață-i a rămânea biruitori în ispite și să afle calea spre biruință prin crucea Ta. Și dacă este voia Ta, trimete-i și pre ei ca solii Tai până la marginile pământului!”

Dară dacă veniau târziu căpătau bătaia! Ce-i dară. „Oare păcatu-i a cumpăra bomboane?” întrebă micul. „În sine nu-i, dară noi vom întreba de Măntuitorul că slobodu-ți,” adăngă Fritz. Aceasta n'o așteptă Hans, dară el luă jos căciula sa cu ascultare. „Doamne Iisuse,” să ruga Fritz, „eu nu pot arăta fratelui meu calea, că nu mi-s mai bun ca el. Dară și Tu ai fost odată așa un

copil mic. Spune-ne, nouă, că vrei Tu să aibi acei 5 bani pentru chinezi, spune-6 așa de lămurit, ca să o priceapă Hans. Amin.”

„Deci?”

„Eu nu mai vreu, noi vom fugi,” response Hans. Cu toate că fugiră totuși ajunseră mai târziu cu 2 minute. Ei trebuiau să se pună pe banca păcătoșilor lângă ușă până-i chiamă bătrînul învățător. Fritz să puse ca scutind naintea fratelui său. „Mă rog, eu ași vrea să capăt și bătaia lui.” „Cum?” „Aceaia și-ași spune eu D-tale mai bucuros apoi sângur, da!”

Învățătorul era în amintirea despărțirii de Thomas încă moale acordat și făcu numai din cap. După clasă chiamă el pre amândoi la sine; trebuiau să spună, de ce au venit târziu. „Eu am gândit, că Hans ar face mai bine, dacă s'ar gândi temeinic,” zise Fritz, „și eu tot ași dori să fiu odată missionar și la aceea trebec să fim cu răbdare. D-ta o știi și pentru aceea am așteptat.” „Și cum veni?” „Eu mă rugai cu Hans, și mă rog, acumă bate-mă în locul lui, da!”

Bătrînul învățător respiră puternic, apoi întrebă el: „Hans, ce să fie din cei 5 bani ai tăi?” „Să fie pentru chinezi, D-le învățător!” „Dară tu ai venit pre târziu, ce să cade la aceea?” „Bătaia!” zise Hans, galfezit, când vazu cum deschise învățătorul dulapul. Dară nu vearga cea temută veni la iveală, ci o cutie mică minunat gravată, pre care nici odată nu o văzură tinării. Cu o cheiă mică, care atârna de lanțul ciasului său, o deschise învățătorul și zise:

„Cu mulți ani nainte de asta mersei și eu la China, cum merse astă dimineața fratele vostru Thomas, ca să predic evangelia acelora ce seadeau la întunerec. Dară eu trebuiam să vin curând napoi bolnav. Mai târziu primii eu locul la aceasta școală. Copii, și în toate zilele mă rog eu că din școlarii mei să devină cățiva

adevărați marturi ai Mântuitorului pentru păgâni. Thomas e o ascultare a rugăciunii, doară îmi dăruiește Domnul cel credincios și mai alții. Aceasta cutuiță mică de os de Elefant o ciopliră păgâni. Eu vreau să v'o dau vouă la amândoi. Voi o puneți amândoi la olaltă folosi și a pune în ea filerii, care îi aveți."

Cu ochii mari observară ei doi, cum trasă bătrînul învățător o ață prin chiăia cea mică și o legă bine către cutie. Apoi veni nepretins dintr'odată banul lui Hans în cutie din buzunar. El îl ținu învățătorului „Mă rog, pune-l D-ta în ea, nu-i al meu, eu l-am dat deja astăzi dimineața Mântuitorului," gângavi el.

„Nu ai vrea tu să urmezi darului tău," zise domnul cel bătrîn cu solemnitate, și puse ca binecuvântând mâna pe capul micului, pecând dădu cutia celui mai mare. „Dară gândiți la aceea copii, că aceia o fi un misionar slăbănog, care nu poate veni punctual la școală!"

Și mână în mână fugiră cei da copii către casă.

Din W. & W.

DIN FĂURIE.

Oare nu eram noi în anii din urmă de multe ori în pericol, a prescria lui Dumnezeu căile, cum ni le cugetam noi atât de frumos, și a împinge scăunașul nostru cât de aproape de tronul lui, ca să-i spunem în rugă planurile noastre cele preaprețuite? Cugetările lui Dumnezeu, cari să arată astăzi în lupta popoarelor, firește că sunt ca cerul de departe de ale noastre, că noi ne uităm în jurul nostru fără de sfat; după orientare; mulți nu să pot pricepe, că la aceasta e vorba despre stăpânirea lui Dumnezeu asupra lumii.

* * *

Predicătorii Methodisti din Cincinnati au arădicat prin o hotărîre protest contra exportului de arme și munițiune a Statelor Unite în țările purtătoare de războiu din Europa, prin care ajută, a prălungi războiul cel înfiorător. La acestea observă „Cinti. Volksbl.": Este problema cea înaltă a bisericii, în toate chestiile conștiinței să ocupe ținută hotărîită și a le ajuta la recunoașterea lor contra războaiele (violenciile) justifice. În acest mod fu pertractată sclavia de biserică. De-o potrivă, ce zicea la aceasta consiliațiunea, biserică să baza pe dreptul cel înalt moral, și fără de întrebare este de multămit osteneților ei, că omenimea fu mântuită de acest blăstem. Cu exportarea armelor încă nu-i altcum treaba. De-o potrivă, ori ce ar zice jurisții și ori cum ar suci ei dreptul, biserică apelează la cea mai înaltă lege, că tot trebuie făcut, a da păcei înaintare, și că este un păcat mare, în locu păcei a nutri războiul. Ar fi o mare biruință pentru biserică, dacă ar grăbi readucerea păcei, și ea o poate face, dacă scutură temeinic conștiințele cele nomolite în vinățul Dollarilor."

Aceasta-i foarte frumos dela Methodiști, cari sunt un număr foarte însemnat în America și pot avea o bună înfrîurire spre popor. A lor cuget e frumos și ajute-le bunul Dumnezeu a prospera. Inse sunt în America și alte denominațiuni, și dacă toți s'ar unii cu acest cuget, atunci rezultatul nu ar trebui mult așteptat; el ar veni curând.

* * *

Între teorie și praxă să cască de multe ori o prăpastie adâncă. Asta să vede acuma în America. După cea mai adâncă „convingere" a lor sunt ei pacifisti, adevă apostolii păcei universală, și în praxă cei mai mari liferanți de munițiune. Prof. R. spune în „Christliche Welt" următoarele:

„Religiunea Angloamericanului tocmai în păturele cele mai înalte a devenit cu cât mai mult și mai fierbinte pacifism... Dară cât de ne-fructifer, cât de nepractică s'a dovedit aceasta cugetare deja față cu Mexico! Naintea războiului ne dădu mult de gândit, că idealistul Wilson nici de cum nu era în stare, a veni la Mexico într'ajutor în tulburările sale, ei că el prin politica sa o împinse încă bine în războiul cel fără de capăt, nemântuit civil. Și acuma-i America, tot aceea America, care numai aceea așteaptă, a pune capăt războiului universal prin mijlocirea ei de pace, care tocmai acest războiu prin transporturile ei nemăsurate de muniție la vrăjmașii noștri ca nici un alt factor atât de energie lungeste. Noi nu voim a ne certa pentru logica și dreptul acestor transporturi. Dară de câte ori auzim, că sunt granatele americane, care acuma nimeresc și oboară pre luptătorii noștri afară, ne întrebăm: „Și ce mai fac acuma pioșii cei pacifistici dincolo de ocean? Ce proteste arădică ei? Ce lucrări fac ei?“ Noi nu o știm. După războiu om auzi-o noi. Dară dacă nu au fost ei foarte activi — și dacă în neputințioșă, — atunci noi în viitor vom avea puțin respect de religiunea lor pacifistică, că cauza de pace nu-i aci pentru a se juca cu ea, aceea o observăm noi; acuma față cu seriositatea cea grea a războiului numai cugetarea cea energetică de pace să poate afirma.“

* * *

„La începutul lui Ianuarie am auzit în biserica baptistă în K. următoarele, că un predicător ceti din epistola unui frate, care era la Hindenburg. Acela frate scrise: Naintea unei lupte adună Hindenburg în jurul său 2000 de ostași și zise, nainte de a merge ei în luptă, să se recomânde lui Dumnezeu, și le ceti un capitol, așa cred, din evangelia lui Ioan. Apoi zise el, oare este vr'unul între ei, care să știe ruga.

Toți tăceau. Dară pre acest frate așa îl împingeau, pentru că știură eame-razii, că el să știa ruga până când uită de groaza sa și pași nainte. Hindenburg zise: „Dacă D-ta te ști ruga din inimă pentru camerazi, atunci stai pe tun și ține mâinile întinse preste camerazi.“ Fratele făcu aceasta, și când el stătea sus, îngenuchiă Hindenburg ca cel dintiiu lângă tun și toți cei două mii cu el, și sus de pe tun să sui cu glas rugăciunea fratelui simplu către atotputernicul Dumnezeu.“

* * *

Un estras dintr'o serisoare militară sună astfel: „Noi ajunserăm noaptea la un post mai nainte împins. Îngrozitor ne-a încunjurat întunerecul nopții. Deoarece numai puțini eram, ne sâmțeam foarte înfricați, la ajutor omenesc nu puteam socoti la un atac. Atunci ne hotărîrăm, a ne pleca în comun pe genuchi și a cere scutul atotputernicului Dumnezeu. De-odată zărirăm noi o figură cu o sabie înflăcărată în mână, care stătu naintea noastră. Când în revărsatul zorilor dispăru aceea figură de naintea noastră, cunoscurăm noi, că noi numai puținei metri stăteam naintea vrăjmașului și eram atât de minunat scutiți.“

Din Wgo.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 15. August.

33. Cum duce Ieroboam pre Israel la păcat.

I. Regi 12, 25—33.

Cuvânt de aur: „Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici altă asemănare de cele ce sunt în cer sus, sau jos pe pământ, sau în apă sub pământ.“ (II. Moisi 20, 4.)

Noi am auzit în lecțiunile din trecut despre creșterea și mărirea împă-

răției lui Israel sub stăpânirea regiilor David și Solomon; apoi auzirăm noi despre împărțirea regatului între Rehoboam, care nu asculta sfatul bătrînilor, nu iubea pre Dumnezeu, dară ajunse de nimica, și între Ieroboam, care făcu aceea nebulnic, că se temea, ca Israel întîlnindu-se la locul de rugăciune în Ierusalim, se va desface de el și-și va pierde domnia. El a uitat de zisa lui Dumnezeu, că el să fie domn preste Israel și căută a face lucru necuviincios, făcând viței de aur și cu asta făcu pre Israel să păcătuiască. Dară nici Dumnezeu nu l-a cruțat, ci fu muștrat și pedepsit pentru aceea uriciune. Noi să ne învățăm, a onora și a ne închina unuia bun Dumnezeu și Părinte în numele lui Iisus.

— — —
Duminică, în 22. August.

34. Domnia cea bună alui Asa.

II. Cronica 15, 1—15. Central University Library

Cuvânt de aur: „Apropiați-vă de Dumnezeu și se va apropia de voi.“ (Iacob 4, 8.)

În lecțiunea din urmă am văzut noi lucrul cel trist și rușinos, care-l făcu Ieroboam în Israel, îndepărtând inima poporului dela adevăratul Dumnezeu la viței de aur, cari nu pot ajuta. Ieroboam și-a căpătat dela Dumnezeu dreapta respălțire. Astăzi aflăm pre Asa, ca rege preste Iuda. El caută a servi lui Dumnezeu și Dumnezeu 'i se descoperă minunat. El are cu Dumnezeuul său și-o mare biruință asupra etiopenilor. El nu privește la Ieroboam, nu caută la viței cei frumoși de aur, dară el caută a servi adevăratului Dumnezeu cu toată inima și cu tot poporul său, care pășește cu el dimpreună în legământul cu Dumnezeu cu cea mai mare bucurie. Ferice de cei ce servesc lui Dumnezeu din inimă, că El le ajută minunat în toate și le dă bucurie cerească.

Duminică, în 29. August.

35. Dumnezeu grijește de Ilie.

I. Regi 17, 1—16.

Cuvânt de aur: „Toată grija voastră aruncați-o spre dînsul; căci El se îngrijește pentru voi.“ (I. Petru 5, 7.)

În duminica trecută am auzit noi despre Asa, regele cel credincios al lui Iuda. El a căutat a face voia lui Dumnezeu și-a îndemna și pre alții la aceasta. Astăzi aflăm noi cu durere un alt rege în Israel, este Ahab, dară nu-i mai bun ca Ieroboam. El grămădește păcat preste păcat. Pentru aceasta trimete Dumnezeu pre servul său Ilie și-i vestește seceta mare, care și urmează în vreme de 3 ani și jumătate. Toți oamenii din țară duc lipsă cu tot cu rege, dară de Ilie să îngrijește Dumnezeu pe o cale minunată. Lu-i nu-i trebuie alcătuirile cele moderne ale oamenilor. El are sburători cu mult mai nepericuloși. El nu trimete asupra lui Ilie bombe, dară-i trimete carne și pâine prin corbii săi. Ahab caută prin țara întregă, ba și prin alte țări după Ilic, și corbii umblă liber la locul și ascunsul lui Ilie, și nu-i duc moarte, cum voia Ahab s'o facă, ci viață. De asemenea gătînduse apa păriiului este o biată femeie din Sarepta ținută și nutrită pe o cale minunată pentru Ilie, și și ea trebuie să cunoască pre adevăratul Dumnezeu. Ce căi minunate conduce Dumnezeu pre ai săi! El să îngrijește și de noi.

— — —
Duminică, în 5. Septembrie.

36. Ilie și profetii lui Baal.

I. Regi 18, 16—40.

Cuvânt de aur: „Departa este Iehova de cei nelegiuți, dară ruga celor drepti o ascultă.“ (Prov. 15, 29.)
În duminica din urmă am auzit noi, cum bunul Dumnezeu ascuase pre servul său Ilie de din naintea

regelui Ahab și s'a îngrijit de susținerea lui pe o cale minunată. Da: „Când bogați-or fi flămânzi, când mai mari-or cerși, eu atunci voios cântând în Sion voiui păși.” Acuma vine Ilie trimis de Dumnezeu la Ahab. Ahab îl vinovățește pre el pentru seceta și lipsa ce are, dară Ilie îi spune cine-i vina: Tu și poporul tău ați făcut rele! Acuma trebuia să adune poporul pe Carmel, acolo el le pune înainte vina lor și-i îndemnă a căuta pre adevăratul Dumnezeu. În jertfă să vede apoi deșertăciunea încrederei oamenilor în idoli și să vede și mărirea lui Dumnezeu. Acuma trebuie să mărturisască poporul: Iehova este Dumnezeu! Profetii lui Baal devin uciși și din nou să deschide cerul asupra lor, dându-le ploua mult dorită. Ce frumos, când un popor cunoaște pre Dumnezeu cel mare și înfricoșat chiar și în judecata sa aspră.

Duminecă, în 12. Septembrie.

37. Fuga și întoarcerea lui Ilie.

I. Regi 19, 1—21.

Cuvânt de aur: „Fiți liniștiți, și recunoașteți, că eu sunt Dumnezeu.” (Psalm 46, 10.)

În duminica trecută văzurăm noi, cât de curajos era profetul Ilie înaintea lui Ahab, a poporului întreg și cu profetii lui Baal. După acestea merse Ahab acasă și povesti cele întâmplate Izabelei. Ea să înfurie și voia să se răzbune asupra lui Ilie pentru profetii lui Baal. Dară Ilie auzind amenințarea nu așteptă și împlinirea ci fugi, și ajungând ostenit de cale și de căldură muiat să puse sub un juniper și-și dori moartea; apoi adormi el. Dară bunul Dumnezeu mai are de lucru pe sama lui și-l scoală, îi dă de mâncat și de beut și el iarăși adoarme. Mai odată devine el sculat și mănă și merge o cale lungă la muntele Horeb, unde capătă o nouă însărcinare, dară nu să gândească la moarte, ci să luc-

reze până bunul Dumnezeu îl va lua la sine. Noi îl vedem dară pre Ilie, care era tare și curajos, câte odată și descurăjat, când nu la Dumnezeu, ci la oameni privește. Cu Dumnezeu și noi putem face lucruri mari, cu a noastră putere ajugem în rușine. Să ne încredem tare în Dumnezeu, El nu ne va lăsa nici când sânguri.

Pentru Duminecă, în 19. Septembrie.

38. Bateria lui Benhadad.

I. Regi 20, 1—21.

Cuvânt de aur: Titu 2, 11. 12.

MISSIUNE.

* **Botez în Görbed** (com. Bihar). În ziua de 9. maiu ne-a dat nouă Domnul o mare bucurie, că 42 suflete și-au mărturisit credința lor în Domnul Iisus și au urmat pilda lui în botez. Actul botezului fu împlinit de fr. Țirban și Cina așezământului fu împărțită de fr. Kiss F. Tulka. Privitori au fost ca la o mie. Dee bunul Dumnezeu bogată binecuvântare preste noile plante, ca să crească și să aducă roadă bogată spre onoarea Numelui său.

* **Botez în Beréd** (com. Szilágy). Multă și mare bucurie ne-a dat bunul nost Părinte în ziua de Rusalii, deși acuma sunt zile de năcaș în toate părțile, totuși dă Domnul bucurie poporului său. Că El primește și acum pre cei păcătoși. Mai din multe comune convenind noi ne-am bucurat văzând 40 suflete în haine albe și așteptau cufundarea în apă. După buna lor mărturisire fură botezați de fr. I. Țirban. Cuvântul Domnului s'a cetit dela Faptele 2, 38. care cuvinte au fost odinioară vorbite într'o asemenea zi de apostolul Petru. Popor a fost foarte numărös și a stat cu bună ascultare la cu-

vânt. Dela apă am mers toți la adunare, unde s'a împărțit Cina tainei prin frații I. Țirban și I. Bălănean, bătrînul acestei adunări.

De aici au mers frații la Felsőszék, unde încă fură botezate 43 persoane, tot prin fr. Țirban.

Dee Domnul multe asemenea zile fericite și de bucurie poporului său, și pre nouile plante le crească în grădina sa, ca să fie spre mărirea numelui său.

Trimes de Florea Romocian, Vártelek.

* **Botezuri în cercul Kútös.** Cu ajutorul Domnului am avut în zilele Rusaliilor și de atunci în următoarele locuri din cercul nostru botezuri: Arad, Kis-szt.-miklós, Maros-rosa, Ópálos, Bórafalva și Ópécska. În toate locurile au fost mulți privitori la actul cel sfânt. Din locurile amintite și prejurimea lor s'au botezat de tot 94 de suflete, după ce au depus o bună mărturisire despre credința lor pusă în Domnul Iisus. Dee Domnul servilor săi în tot locul multă milă pentru continuarea lucrului; iar pre membri cei noi îi țină în casa sa și-i crească tot mai mult spre mărirea N numelui său și spre podoaba și bucuria casei sale. ε. s.

* **Botez în Tötös** (com. Bihar). Noi groșenii venim a vă da în știre despre o zi, care ne-a dat bunul Dumnezeu în 6. iunie, că iarăși am putut avea un botez foarte frumos, unde fr. nostru I. Țirban a botezat în moartea Domnului Iisus 56 suflete în apa crișului repede. Aici ne-a însoțit un foarte frumos număr de popor și a fost și fr. A. Duca din Alsóvalkó precum și alții frați din 21 comune. Fr. Țirban a luat vorbirea dela Faptele 2, 37. 38. unde a arătat, că așa erau odată adunați la Ierusalim bărbați cucernici din tot poporul de sub cer și ap. Petru predica cuvântul cu mare putere a sf. Duch despre moartea și învierea Domnului Iisus. Ascultătorii au fost pătrunși și căutau scăpare de păcate. Petru le dă îndrumarea cuvenită: Pocăiți-vă! Și aici au fost mulți pătrunși și lăc-

rămau, văzind lucrul Domnului și auzind cuvântul lui. După cufundare s'a ținut tot lângă apă actul punerei mânelor și împărțirea Cinei Domnului, pentru că deși avem noi o casă destul de mare și largă, totuși o aflară mai bine a ținea tot lucrul aici în câmpul cel frumos, că popor era foarte mult și toți în liniște, și când ne plecăm pe genunchi, să plecau și ei cu toți. Noi rugăm pre cerescul Părinte, ca să binecuvinteze plantele sale cele fragede, ca să-i aducă multă roadă, spre a lui placere și glorie.

Trimes de G. Ionescu.

* **Botez în Ó-szt.-Miklós.** În ziua de 16 maiu ne-am putut bucura de mila Domnului, care s'a arată în mântuirea oamenilor păcătoși că au stat 33 de suflete mântuite la apă, așteptând actul cel dorit a botezului, ce s'a făcut în Numele sfântei Treimi. Aceasta s'a lucrat prin fr. Țirban înaintea unui număr de cam 2000 a ascultat cuvintele cele frumoase ale evangheliei păcei. Cântările s'au cântat toate în chor, conduse de fr. Ujvárosi și împărțirea sf. Cină s'a făcut prin fr. Crăciun Vidican în adunare. Dee Domnul Iisus Christos binecuvântarea sa preste nouile plante.

Trimes de Popa Șandor.

* **Botez în M.-Gy.-Monostor.** Prin îndurarea Domnului facem de cunoscut la toți iubiiții nostri, că Domnul ne-a învrednicit de o mare bucurie în 30. maiu, când am avut un botez frumos cu 34 de suflete rescumpărate din loc și din apropiere. Actul botezului s'a îndeplinit de fr. I. Țirban, care a ținut o vorbire frumoasă la un frumos număr de popor, care a ascultat cu mare băgare de samă între care au fost și notarul cu socerul său. Fiind aceștia iudei și vorbind fr. Țirban multe din vechiul Testament s'au foarte interesat de cele vorbite. Dee Domnul, ca nouile plante să crească în grădina sa și să aducă multe fructe pentru vecinicie vrednice. Multă pace și mila Domnului poftim la toți.

Kolgya János.

Doară și din un ac să pot :-: săracii ajuta? :-:

Da, Dumnezeu și prin un ac poate ajuta pre cei săraci. (Fapt. 9, 39.) De exemplu: în duminica de 8 iunie noi doi fr. venind dela adunare căutând jos pe cale: iată ni se ivește un ac. Fr. B. zice: Iaca un ac! Eu S. zisei: Ia-l, că mie-mi lipsește, că tocmai nu am ac. Fr. B.: Dară astăzi e ziua Domnului, nu ni iertat, ei numai așa îl putem lua, dacă-l dăm pentru Domnul. Bine, zisei eu, ia-l și eu îl voi cumpăra; îți dau pe el 10 fileri. B. zise: Adă banii! Eu îi dădu banii, iar el zise: Totuși e puțin pentru Domnul. Dară dacă cineva va da mai mult pentru el, aceluia va fi acul, și prețul îl vom pune pentru orfani. Iar întâlnindu-ne cu mai mulți frați, le-am spus întâmplarea. Iar ei îndată începură a lizita, că care de care să poată dobândi acul, și până am ajuns la ospital, s'a urcat prețul acului la 2 cor. 24 fileri. Iar după amiază mergând la adunare am spus la întreaga adunare cele întâmplate. Și auzind toți frații s'au bucurat și au început cu toți a lizita, mai cu seamă auzind cu prețul va fi dăruit pentru săraci, știind că acuma sunt mulți orfani și săraci. Și astfel nu numai frații ostași dăruiră, ei chiar și multe surori, frați și prieteni civili. Deci ce se vezi din 10 fileri s'a urcat stringere până la 145 coroane.

Acul a fost resempărat de fr. I. Botași din Otlaca, care a dăruit mai mult pentru el, adecă 14 coroane.

Aici arătăm și lista dăruitorilor; cei ce au lizitat:

Ioan Susan fr. Sarkadkeresztur —10, Paulina Pascu soră Arad —10, Măniuți s. Arad —10, Aurel Șerb prieten Arad —10, Moisa Bulbocă pr. Arad —20, Roza Milca s. Arad —20, Iuliana Vitricean s. Arad —20, Iulius Micorescu fr. Arad —20, Nic. Adrian fr. Dumbrava —20, Savu Popovici

fr. Micălaca —20, Todor Crișan fr. Șielău —20, Milca Grozav s. Arad —20, Pascu Paulina s. Arad —20, Nic. Vidolescu fr. Arad —20, I. Ciri-lăși pr. Curtici —20, I. Cicari pr. Sinte —20, T. Ture pr. Almaș —20, S. Lovasi pr. Kőrösbökény —20, Szilágyi K. fr. Arad —20, Măiuța Lazko s. Arad —30, Nic. Brancovan fr. Felménes —30, Geo. Băican pr. Tulca —30, Türkösi Zsuzsa s. Arad —30, Zorca Ciclean s. Arad —40, Geo. Pecican fr. Világos —40, Mitru Dihel fr. Nadab —40, Otrók-né s. Arad —40, I. Mariș pr. Curtici —40, Szűcs I. pr. Arad —40, Szűcs S. pr. Arad —40, ifj. Szűcs F. pr. Arad —40, Mih. Adrian și soția fr. Dumbrava —40, Mar. Iovănași s. Arad —40, Vas. Alda fr. Roșia —50, Giula Cinteau s. Curtici —50, Mar. Nicorescu s. Arad —50, Mar. Zaharie s. Arad —50, Sofia Zaharie s. Arad —50, Sim. Braiț fr. Maderat —60, I. Vancei fr. Susani —60, Nușca Ciupuligă s. Curtici —60, Kálmár Gy. fr. Arad —60, Ielena Bulbocă s. Arad —60, Dim. Buda fr. Pâncota —60, Il. Cerici fr. Arad —80, I. Ardelean fr. Seleuș 1—, P. Peșcan fr. Nagylak 1—, M. Co-ciuba fr. Curtacher 1—, Eug. Țapos fr. Arad 1—, Nic. Ardelean fr. Arad 1—, Geo. Scrob pr. Șomoschesi 1—, Ios. Cinteau fr. Curtici 1—, Geo. Șiclovan fr. Curtici 1—, Bordás-né s. Arad 1—, Bordas Piroška s. Arad 1—, Ioachim Harduț fr. Arad 1—, Balint T. fr. Bodești 1—, Tr. Gligorescu fr. Arad 1—, Geo. Ciupuligă fr. Curtiți 1—, I. Unc. fr. Socodor 1—, Maria Șerb s. Arad 1—, Vas. Don fr. Cărtici 1—, id. Szűcs F. fr. Arad 1—, Ios. Ciucurița fr. Dumbravița 1—, Dan. Adamescu fr. Petriș 120, Geo. Ardelean și soția fr. Otlaca 2—, Is. Cilean fr. Arad 2—, Geo. Juc pr. Seleuș 2—, I. Mariș fr. Cherec 2—, P. Ștubei fr. Macea 2—, Dim. Comloșan fr. Sobotel 2—, Herm. Raț s. Arad 2—, G. Șuşurean fr. Cuvești 2—, I. Cinteau fr. Curtici 2—, G. Cimpoieș pr. Curtici

2—, G. Șerb și soția fr. Arad 2—, I. Botași fr. Otlaca 2—, G. Medrea fr. Seleuș 2—, T. Rusu fr. Șuștaroveți 2—, G. Dihel fr. Seleuș 2—, Szabó K. fr. Arad 2—, G. Mladin și soția fr. Arad 2—, Ana Mladin s. Arad 2—, Victor Raț pr. Arad 2:30, I. Lucuța pr. Arad 2:30, Rozalia Susan s. Sarkadkeresztur 3—, M. Susan fr. Socodor 3—, Molnár N. fr. Arad 3:70, Nic. Nicolai fr. Világos 2:50, Nic. Sas fr. Șomoșches 2:30, Iac. Cismaș pr. Moroda 5:40, T. Iertan fr. Bel 4:40, T. Brinda fr. Buteni 5—, St. Babuța fr. Saturău 6—, G. Stan fr. Chitighaz 12—, Ioan Botași Otlaca 14—, N. N. 2:60, I. Vertaci 4—, Oarecineva —80 coroane.

Acești bani au fost împărțiți în 6 părți, și anume: 1. la crucea roșie din Arad pentru răniți —20; 2. la orfani și săraci din cercul buteniului 25—; 3. la cercul curticiului 25—; 4. la cercul chitighazului 25—; 5. la cercul tăutului 25—; 6. la orfanii și săracii din adunarea aradului 25— coroane.

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze pre toți aceia, ce cu iubire fierbinte au participat la acest lucru mareț. El să ne ajute, ca în viitor mai mult să putem face pentru cei orfani și săraci, și pentru împărăția lui, ca să nu fim dăruitori numai din buze, ci și cu inima și cu faptul mânilor pretotindenii.

Trimes de T. Brinda și I. Susan, ostași.

Toți cetitorii „Adevărul”-ui sunt rugați, cari încă nu au trimes banii pentru foi, să binevoiască a nu întârzia, că noi suntem în mare lipsă de bani și ne pică bine și numai puțin dacă căpătăm dela fiecare datornic, baremi om putea în câțva corespunde cerințelor lucrului. Banii tot la adresa de mai nainte să se trimeată la Budapesta.

POȘTA REDACȚIEI.

Unele au rămas afară pe altădată Călin-darele pe anul 1916 sunt sub tipar, și ar fi bine, a comanda cât mai timpuriu. Nu uitați, că la lucru trebuie să și bani; binevoiască cei ce nu au dat încă pentru foi și cărți, să trimeată cât mai iute la Welker József, Budapest. VII., Hársfa-utca 33.

Spre atențiune.

Toți iubiiții noștri frați, prietini și on. cetitori, la cari le lipsește ceva, spre pildă ar seria după foi, ori după cărți, să facă bine a nu mai seria în limba română, deoarece și acela un român, care îl aveam acolo, a trebuit să meargă în serviciul patriei; ei cei ce vreu să scrie, scrie ori în limba germană, (nemțește) ori în limba maghiară (ungurește) că altcum nu să înțelege și pot rămânea comănde neimplinite. Adresa tot aceea rămâne. Salută pre toți cu iubire

Redacție „Adevărul”.

Au apărut

Tractate nouă

în limba Maghiară, Germană și Română.

În limba română până acuma au apărut 7 felieri.

Cineva scrise: „Trimeți din fiecare câte o sută.” O sută din ele costă 50 fileri. Ele sunt foarte interesante și de folos a misiona cu ele ori unde. Să pot ușor trimețe la soldați în câmpul de luptă.

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.